

dó uccába annak frázisait és frazeológiáját. Annak ellenére, hogy a rekció és az antiszemitizmus... közti kapocs mind jobban kidomborodik, Hitler tanítványai a zsidó uccában is fölütik fejüket. A hitlerizmus győzelme fölbátorítja őket s a zsidóság szerencsétlensége, mely nyomában fakad, nem akadályozza őket, hogy módszereit eltanulják. Behozzák a zsidó uccába a náci szokásait, taktikáját, egyenruháját, a munkásmozgalom elnyomására irányuló kirohanásait, sztrájktrééseket, a Bálvány propagandáját, provokáló demonstrációikat, a munkásság által megszentelt nevek és jelvények kisajátítását, erőszakot, uralmi vágyat, a szemtelenség és ököl erejével való elnyomást..." stb., stb.

A megállapítás igaz. De mindez nem azt jelenti, hogy a demokratikus mezbe öltözött pártok nem ugyanezt a kolonizációs célt szolgálják, mint a revizionisták. Viszont ez nem akadályozza őket abban, hogy bőszen ne hadakozzanak egymás ellen. Ezzel keltik azután az osztályharc illúzióját a zsidó munkás előtt s takarják el előle a tényt, hogy minden csapás, amit látszólag egymásra mérnek az imperialista gyarmati sors áldozatát, az arab munkást és fellachot találja.

(Tel-Aviv)

Bálint János

AZ AFRIKAI HÁBORÚ OLASZ KÖLTSEGEI. Van-e Olaszországnak elég pénze a háború finanszírozására? A külkereskedelmi statisztikák azt mutatják, hogy a kereskedelmi mérleg deficitje az 1933. évi 1.441 millióról 1934-ben 2.441 millióra emelkedett. 1935 januárjában 243 millió, az év első hat hónapjában 1.380 millió, míg 1934 első hat hónapjában 1.425 millió volt. Ha a külkereskedelem számaihoz hozzávesszük a mezőgazdasági bevételek adatait, úgy a költségvetési deficit nyilvánvaló. Két szigorú defláció ellenére a deficit az 1933-as 4.1 milliárdról 1934-ben 6.8 milliárdra növekedik, s a Népszövetség adatai alapján az 1935-ös deficit előreláthatóan 4.2 milliárd, nem is számítva a rendkívüli kiadásokat. Olaszország keletafrikai háborús kiadásait napi tiz millióra becsülik. Szeptember 19-én Mussolini eddig összesen 2 milliárdra becsülte. Ha összehasonlítjuk az 1934-35-ös költségvetést az előző évivel, akkor 4.3 milliárdot kitevő kiadás-csökkenést állapíthatunk meg, de ugyanakkor 575 millió növekedést a következő hat minisztériumnál: közlekedésügy (14 millió), hadügy (312), tengerészet (136), gyarmatügy (65), földművelésügy (13), korporációk (35). A közadóságok összege 1933-ban 97.215, 1934-ben 102.622, 1935 május 31-én 105.244 millió. Ez az állapot megrendítette a valutát, s épp emiatt 1935 július 22-én „ideiglenesen felfüggesztették“ az 1927-es stabilizációs rendelet s a későbbi 1928 június 7-i törvény végrehajtását. A lira elhagyja az arany alapot. Az Olasz Nemzeti Bank arany- és deviza-tartaléka évente kb. 2 milliárddal csökken, mégpedig az 1928-as évi 11.070 milliárdról 1934 decemberében 5.882 milliárdra. Ugyanez a szám szerepel a Nemzeti Bank 1935 június 30-i kimutatásában is. Azóta az arany bevétel kb. egymilliárd lírával csökkent, míg a pénzforgalom növekedett.

1925 augusztus 28-án, a nagy hadgyakorlatokkal kapcsolatban Bolzanóban kezdetét vette az olasz pénzügyi mozgósítás. A minisztertanács határozata szerint a polgári fogyasztás át kell, hogy adja az elsőbbséget a jelenlegi fokozott katonai fogyasztásnak. A minisztertanács elrendelte a külföldi kölcsönök kötelező átengedését az államnak, a külföldi és a külföldön kibocsátott olasz értékpapírok kötelező konverzióját új 5 százalékos kincstári bonokban. Elrendelte, hogy a következő három évben az ipari vagy kereskedelmi társaságok nem adhatnak a befizetett tőke 6 százalékánál nagyobb osztalékot. A ki nem osztott nyereséget állami papírokba fektették és egy sajátos tartalékalapot teremtettek, amely a tár-

saság tulajdonában marad, de három évig nem rendelkezhetik vele. Ezek az intézkedések a háborús rekvirálásnak felelnek meg. Már 1934 májusában elrendelték a devizák és külföldi értékpapírok kötelező bejelentését. Aztán következett a kötelező betétekről szóló rendelkezés. Most pedig a közérdekű és nemzetvédelmi rekvirálás. 1935 március 30-i jelentésében a Nemzeti Bank kormányzója kb. 6 milliárd lirára becsüli az olaszok 1928-1934 közötti külföldi értékpapír-vásárlását. Másrészt, a washingtoni olasz követség kereskedelmi tanácsosának számításai szerint az olasz kincstár 140 millió dollár ellenében rendelkezhet az Egyesült Államokban kibocsátott és olaszok birtokában lévő olasz kötvények felett. Ezek a számok arra mutatnak, hogy az olasz kormány jelentős összegek fölött rendelkezik, de számolni kell előre nem látható fordulatokkal.

(Páris)

Márk Viktor

AZ OLASZ KIVÁNDORLÁS. Olaszország külkereskedelmi mérlege rendszeresen deficitese, s köztudomású, hogy a kifizetések költségvetési egyensúlyát az idegenforgalomból származó bevételekre s a kivándorlók pénzküldeményeire alapítja. 1870-től 1875-ig évente 100-150 ezer ember vándorolt ki Olaszországból; egyharmadrészüket Amerikába. Az ipari fejlődéssel párhuzamosan a kivándorlók száma évről-évre növekedett. 1876-ban 109.000, 1887-ben 200.000, 1896-ban 300.000, 1901-ben 534 ezer ember vándorolt ki. Közvetlenül a háború előtt, 1913-ban több, mint 800.000 ember hagyta el az országot. (A háború alatt természetesen nincs kivándorlás. Az emberekre szükség van — a fronton!) A háború után, 1920-tól 1924-ig az emigránsok száma 614.000-ról 364.000-re csökken. Ettől kezdve a határok egyre szigorúbban zárulnak le a bevándorlók előtt s az olasz népesség az országban kb. 400.000 lélekkel szaporodik évente. Ez a szám 1931 áprilisától 1934 decemberéig 41.177.000-ről 42.621.000-re emelkedik. 1926-tól 1934-ig a születések száma évről-évre egy millió körül ingadozik.

A kivándorlás csökkenése mellett azt is megszenvedti Olaszország, hogy a kivándorlók az erős propagandának engedve új hazájukban helyezik el a pénzüket. 1921-től 1924-ig a kivándorlók pénzküldeményei 4.500 millió liráról 2.370 millióra csökkennek. A Népszövetség egyik 1926-os jelentése a következőket jegyzi meg erre vonatkozóan: „E helyzet következményei még nem érezhetők teljes mivoltukban, de valószínű, hogy egyre komolyabbá válnak és ilyenformán Olaszország kifizetési mérlegének egyik legfőbb hitelező tétele jelentősen megcsappan.“ Ha a Népszövetség 1926-ban beismeri ezt, igen különös, hogy nemcsak 1924-ben, amikor az olasz kormány kivándorló-konferenciát hívott össze Rómában, hanem a következő években sem tett semmit a helyzet javítására. Bár hogy is legyen, 1921-től 1924-ig Olaszország a külföldi piacokkal szemben 40 és 50 milliárd közt ingadozó adóssággal szerepel, amiről a Népszövetség említett jelentése a következőket mondja: „Ez a tény elárulja azokat a nehézségeket, amikkel Olaszország nemzetközi kifizetési mérlegének egyensúlyáért küzd és megmutatja, hogy milyen kevés segédforrással rendelkezik.“

(Prága)

Szalay István

„A VILÁG EGY NAPJA“ — VAGY REGÉNY A VILÁGRÓL. Éjfél volt. Az Oliviani fokon, a sarki sivatag kellős közepén, a megfigyelő állomások rádió-tisztje felvette fülhallgatóját s beállította rövidhullámú vevőkészülékét. Frankfurtból hideg hang jelentette, hogy egyik ottani gyógyszerárban hirtelen meghalt egy ismeretlen szőke fiatal nő, fekete szalmakalapot s csikos ruhát viselt. Ugyanazon a napon elhunyt Frankfurtból egy alacsony termetű zenész. Ismertető jelei: kicsiny